

Ha a gyógyítás „nem működik”

© 2009 Rue Anne Hass, M.A., Intuitive Mentoring és I-Mentoring,
www.intuitivementoring.com. Látogasd meg Rue honlapját, ahol további
cikkeket találsz Az EFT-ről és az érzékeny emberek kezeléséről

Fordította: Sággy Zsuzsanna

Ez a cikk nem speciálisan az EFT-ről szól, de mégis érdemes elolvasni.

- Ötleteket kaphatsz, hogyan használhatod a képzeleted, hogy az EFT kezelést előre vidd.
- Néhány fontos kérdést is megemlít:
 - Honnan tudhatjuk, hogy a gyógyulás megtörtént-e?
 - Egyáltalán mi az, hogy gyógyulás?

Amikor Chloé lábfájással jött hozzám, az volt az első benyomásom, hogy a fájdalomra kopogtassunk. Feljötték kopogtatható témák, de ezen az ülésen az információ-gyűjtési folyamat saját életet élt. Már megtanultam, hogy kopogtatás közben arra menjünk, amerre a kopogtatás vezet, ha ez abban a pillanatban helyesnek tűnik. Ahogy az „Emberek története” kártya az asztalomon mondja: „Ha ragaszkodsz az irányításhoz... egyszerűbb fenntartani a látszatát annak, hogy kontrollárod az eseményeket. De sokkal izgalmasabb, ha hagyod, hogy a szél vigyen magával.”

Chloe lábfájdalmi nem reagáltak a csontkovács kezelésére, a masszázusra, vagy a fizikai terápiára. Nagyon élénk jelzőkkel írta le a lábát, mint pl. „halott hús”, hideg, fájdalmas, és furcsa módon akkor érezte magát jobban, mikor kirándult. Az érzés intenzív, 7-es, 8-as volt. Semmi ötlete nem volt, hogy miért fájhat a lába.

Az ok keresése közben nem találtunk semmilyen kapcsolatot olyan tapasztalatokkal, amelyek ennek a fájdalomnak a fizikai vagy lelki okaira utaltak volna. Mivel engem nagyon érdekelnek azok az ősi, családi témák, amelyeket generációkon keresztül élünk meg a családjában, megkérdeztem Chloét a családjáról. Volt más a családjában, akinek hasonló „láb problémái” voltak? Ahogy erről gondolkodott, meglepődve jött rá, hogy a jelenlegi családjában mindenkinek van, vagy volt valamilyen problémája a lábával. Az édesapja a II. világháborúban egy lövészárokban komoly lábfertőzést kapott, a bátyjának problémái voltak a csípőjével és a bokájával, a nővére eltörte a csípőjét, és a nagymamájának diabétesz következtében üszkösödött a lába.

Csodálkoztam, hogy ez valójában egy családi „lábtörténet”, ami a lábában és az életében játszódik. Mivel nem volt ötlete, hogy ez mitől van, feltettem neki egy kérdést, ami gyakran arra szolgál, hogy „beindítsa” valakinek a fantáziáját. A fantáziának szüksége van alapanyagra, amivel dogozhat, még akkor is, ha ezt „csak úgy megalkottuk”, és „csak” a saját tapasztalatainkból származik, még akkor is, ha az információ „csak” a tudattalanunkból érkezik. Hiszek abban, hogy amit képzeletnek, fantáziának hívunk, az valójában a bennünk rejlő mély igazságok élő jelenléte.

Ezért megkértem Chloét, hogy képzeljen el egy történetet valakiről, talán egy nőről, akinek úgy fáj a lába, hogy azt hidegnek érzi, és „halott húsnak”. Kiderült, hogy nagyon jó a képzelőereje.

Azonnal volt képe egy nőről, aki valahol a világvégén végtelen jégen és hóban megy és megy és megy, „menekül valahonnan”, így mondta. Megfagyott és kimerült volt, de muszáj volt menniük. „Az, akit látok”

mondta „olyan, mintha én lennék. A lába annyira megfagyott, hogy az idegei kezdtek elhalni, de még így is mennie kell. Rettentően fáradt volt, rongyok lógtak a lábán, a lábai nagyon gyengék voltak, de muszáj volt mennie.”

Ez a képzeletbeli történet úgy tűnt, háborús időkben játszódik. Chloé azt érezte, hogy szörnyűséges idők voltak, amiknek ez a nő szemtanúja volt, olyan szörnyűségesek, hogy érzéketlenné kellett válnia, hogy ne érezzen semmit, se érzelmileg, se a lábában. A háború után azt érezte ez a nő, hogy túl sokat látott, túl sok mindennek részese volt. (Mindezt úgy írtam le, hogy Chloé közben csukott szemmel, lassan beszélt, ahogy látta maga előtt a történetet lejátszódni.)

Ebben az időben, a mostban, Chloé sírni kezdett. „Terapeutaként dolgozom, olyan emberekkel, akik poszt-traumás stressztől szenvednek, és akik szörnyű, szomorú, és tragikus dolgokon mentek keresztül. Ez a történet az övékére hasonlít. Érzéketlenné kellett válnom, hogy képes legyek a történeteiket hallgatni. Aggódok magamért.”

A lábát „fagyottnak, pépesnek, hidegnek” érezte. Intuitív módon azt érezte, mintha valamilyen módon megérdemelte volna ezt a fájdalmat. Mindez az információ relevánsnak tűnt itt, annak ellenére, hogy egy nyilvánvalóan kitalált történetből származtak.

Azt kértem tőle, hogy tartsa meg ezt az érzést, hogy „megérdemli ezt a fájdalmat”, és figyelje, milyen gondolatai és érzései támadnak, amikor magában kérdez meg mindent, függetlenül az időtől és helytől, ami csak a lábfájdalmát okozhatja, bármi legyen is az. Ekkor azt érezte, mintha egy zsidó hangot hallana belül. A zsidó hang azt mondta: „A te néped (Chloé német származású volt) 6 milliót kiirtott közülünk. Elégettetek minket. Mindent elvettetek tőlünk. Megöltétek a kicsi gyerekeinket, az anyáinkat és apáinkat. Az életünket olyanná tettétek, hogy ne legyen érdemes élnünk. Ha egy kicsit is éreznetek kell abból, hogy ez milyen lehetett nekünk, az még csak nem is egy százada annak, amit nekünk át kellett élnünk. Ha fizikai fájdalmaid vannak, az emlékeztetőként szolgál, egy kicsi jel, hogy emlékeztessen téged, soha nem felejtethed el, amit a te néped tett az én népemmel. Nem bocsátok meg neked. Mindig félni fogok tőled és a népedtől. Mindig azt fogom hinni, hogy újra képes lennél megtenni. Soha nem fogom a szemem levenni rólad.”

Megkérdeztem, hogy be tudnánk-e hívni egy másik hangot is, egy „spirituális szövetséges” hangját, aki képes ugyanolyan mélyről és erőteljesen válaszolni, ahonnan a zsidó hang is jött. Chloé hajlandó volt erre, és ismét magába mélyedt. Néhány szót mondtam, hogy a szövetségesek előjölessenek. (Tetszett neki az a kifejezésem, hogy „spirituális szövetséges”, mivel, mint mondta, nem hisz az angyalokban.) Elhallgatott, amíg megtalálta ezt a belső hangot.

A belső hang, amely most beszélt ezt mondta a zsidó hangnak: „Megértem a fájdalmad, a szenvedésed, a félelmeid, és a dühödöt. Ez olyan fájdalom és düh, amely sok ember és sok lélek sajátja. Jogod van hozzá, ha ezt akarod. Szeretném, ha tudnád, hogy az az ember, akihez szólsz, világi szinten ezekhez az ősokhöz tartozik. De spirituális szinten mégsem tartozik ezekhez az ősokhöz. Azért küldtem őt ide, hogy fényt és szeretet hozzon a világba. Egy részről jól tetted, hogy eljöttél hozzá, mert képes meghallani, és elterjeszteni az üzeneted. Más részről viszont nem helyes, hogy őt teszed felelőssé. Spirituálisan ő nem felelős ezekért a történelmi tettekért.

„Ez egy dilemma. Ő az a személy, aki hajlandó és képes annak az ősi képességnek a képviselője lenni, hogy felelősséget vállaljon a fájdalomért, szenvedésért és horrorért. De azt nem tudja, hogyan szüntesse meg ezt az azonosulását. Ez meggyengíti őt. Ha a testében és a szívében őrzi ezt a fájdalmat, nem tud értetek semmi jót tenni. Szüksége van rá, hogy úgy hallhasson titeket, hogy közben az nem gyengíti őt, mert ha a szenvedés meggyengíti őt, nem tudja megtenni azt a nagyobb gyógyító munkát, amelyre mindannyiunknak szükségünk van.”

Követve az intuíciómat, megkértem Chloét, hogy képzelje el, hogy képes más nézőpontból ránézni erre a két hangra. Úgy, hogy mindkét hangra képes ugyanabban az időben figyelni, de egy szélesebb, mélyebb nézőpontból. Ezt a másik nézőpontot az „Emberiség Lelkének” neveztem el.

Azonnal látta önmagát, ahogy a saját, szenvedő teste mellett áll. A jobb oldalára állt, és „egyenesen sétált az új történetébe. Fényből lévő úton járok. A fény rám, és az útra is sugárzik. Emberek jönnek a sötétből. kinyújtják a kezüket, én pedig felhúzóom őket, hogy mellettem sétáljanak a Fény Útján. Az a képem, hogy az emberek azért merülnek fel a sötétből, hogy ezen az úton járhassanak. Az út egyre szélesebb és szélesebb lesz. Az én feladatom az, hogy megfogjam a kezüket, hogy az útra léphessenek.”

„Ahogy a Fény Útján sétálok velük” folytatta „Az út folyamatosan fényt sugároz a lábaimon keresztül a testembe és a szívembe. A fény folyamatosan jön fentről is lefelé, a fejemben át a testembe, a lábamba, és a Földbe.

Most az a részem, aki a Fény Útján jár, kinyújtja a kezét a részem felé, aki eddig a sötétben volt. Átölelem a vállát, és együtt sétálunk tovább. Felmelegszem.”

Chloé némi ellenállást fedezett fel magában a felmelegedéssel szemben.

Megkérdeztem, mi lehet a jó szándéka ennek az ellenállásnak. Mit szeretne mondani neki?

„Hmm. – mondta – Ha felmelegszem, és a lábam jól fogja érezni magát, talán túl boldog leszek. Többé nem fogom a szemem a szenvedésen tartani. Felelőtlenül gondtalan leszek.”

Arról beszélt, milyen csodálatos dolog terapeutaként olyan emberekkel foglalkozni, akik tényleg szeretnének változni, és milyen volt a gyógyítás, mikor ő és a kliens is hajlandó volt együtt az öröm fényében dolgozni.

Más részről viszont, arról is beszélt, hogy milyen nehéz volt az igazán traumatizált embereknek, akiket látott, kilépni a szomorúságuk, fájdalmuk és a sötétség történeteiből. Azt érezte, azért van ott, hogy szolgálja őket. De ez olyan nehéz volt, hogy érzéketlenné kellett tennie magát, hogy képes legyen segíteni nekik.

Itt volt egy dilemma.

- Egy része meg akarta tartani a fájdalmat, nehogy „felelőtlenül gondtalan” legyen.
- mit jelentett neki az örömmel végzett gyógyítás
- és érzéketlenné kellett magát tennie, hogy segíthessen a traumatizált embereken.

És akkor érdekes dolgot mondott. „Látom, milyen jó lehet, ha valaki örömmel tudja végezni ezt a munkát. Ez jó nekem, és azoknak az embereknek, akik készek arra, hogy kilépjenek a sötétségükből. Ezért ezekre a kliensekre fogom szánni az időm egy bizonyos százalékát.” Ezt úgy fordítottam le, hogy azt jelenti: „Megengedek magamnak egy kis örömet is ahhoz, hogy legyen energiám a traumatizált emberekkel foglalkozni.” Nem éreztem az egyensúlyt ebben.

Megkértem Chloét, hogy gondolkodjon „úgy, mintha egy bolygó lenne”. Azt kértem tőle, hogy képzelje el, hogy ő a Föld, mindazzal, ami rajta és benne történik, beleértve az összes emberi tevékenységet is.

Akkor azt javasoltam, hogy képzeljen el egy terapeutát az egyik oldalon (az egyik oldalra mutattam), aki nagyon komoly és szorgalmas és „jó munkát” végez, amikor szenvedő embereknek segít, és próbálja megmenteni a világot. A saját testem is előrehajolt, amikor a „jót tenni” hatásairól beszéltem.

„Most itt képzelj el” mondtam, és a másik oldalra mutattam „egy embert, aki tele van szeretettel, fényvel, örömmel és boldogsággal, bármit is csinál, olyan emberekkel teremt kapcsolatot, akik készek és képesek érezni a létezésnek ezt a belső fényét, mindannyian a rezgésnek ezt a minőségét sugározzák a Föld felé, amikor közösen teremtenek.”

„Ahogy Te vagy a Föld” mondtam „érezd a létezésnek ezt a két formáját, és figyeld meg, hogy a munka két formája közül melyik az, amelyiktől a legjobban érzed magad? Melyik tűnik neked, mint Földnek úgy, hogy a legtöbb áldást és gyógyulást hozza?”

Természetesen látta és érezte, mennyivel hatékonyabbak az örömek és a szeretetnek még a kis tettei is.

Megkérdeztem tőle „Milyen lenne, ha mindig úgy végeznéd a munkád, és bármi mást is, hogy azt tartanád szem előtt, mi az, ami **neked** örömet jelent? Ha a Földnek az öröm rezgését adod folyamatosan, az sokkal gyógyítóbb!” Elgondolkodva bólogatott.

Mielőtt Chloé elment, azt mondta: „Azt hiszem a fájdalom a lábamban úgy viselkedett, mint egy béklyó. Egy részem azt gondolta, hogy úgy kell figyelnem a fájdalomra és szenvedésre, mintha ez fizetség lenne, amivel a német járandóságomat fizetem meg. Ezért gondoltam, hogy érzéketlenné kell tennem magam, hogy más emberek traumáját gyógyíthassam. Most már tudom, hogy szabad vagyok, és az öröm érzésével praktizálhatok.”

Az ülés végén Chloé lába egy kicsivel jobban volt, de még mindig fájt.

Vajon ez már a gyógyulás volt?

Szeretettel és áldással,
Rue